

чение, екотъ придруженъ съ буря и заглушаваше и омайваше човѣка. Чиноветѣ се понесоха изъ стаята, като че невидрми силни ржце ги тласкаха отъ стена на стена. Стенитѣ се приближаваха една къмъ друга и застрашаваха да ни притиснатъ и задушаватъ. Та-ванътъ се издигаше и спущаше почти до главитѣ ни.

Ученицитѣ обезумели отъ уплаха, се разбѣгаха къмъ прозорцитѣ и вратата. Оглушителенъ трясъкъ, идящъ откъмъ града, усилва ужаса и смущението. Планината бучи и се търси като отъ ужасна грѣмотевица и буря.

Втурнахме се къмъ домоветѣ, за да узнаемъ участва на близкитѣ си.

Стигнахме гимназията. Тя бѣ пълна съ ранени и болни войници. Сега е развелини! Десетки нещастници намѣриха тукъ смъртта си.

На всѣка крачка се виждатъ ранени отъ катастрофата. Асѣновата махла е почти засипана отъ сѣборилитѣ се стари крепостни стени на „Хисаря“ и „Трапезица“. Църквата „Св. 40 мжченици“ е съборена. Сѣщо много кжщи съборени и хора затрупани. Сто-китѣ въ магазинитѣ сѣ въ страшно безредие.

По-нататкъ сѣщата картина. Къмъ „Марно поле“ телеграфнитѣ жици сѣ изпокжсана и пощата съборена. Откъмъ реката, между двата тунела, цѣли канари сѣ откъснали, и заедно съ кжщитѣ сѣ пометени въ реката. Жалко бѣ човѣку да погледне Търново въ тоя моментъ. Градътъ съ чиято живописност България се гордѣеше сега бѣ въ развалини. Потжналъ въ мжгли отъ прахъ, заглушаванъ отъ трѣска на събарящитѣ се здания и охканията на раненитѣ, той стърчи предъ менъ грозенъ, страховитъ, но величественъ“.

Приятель на децата.

